

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 19 * 7. května 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne
Životní jubileum
významného
biblisty, orientalisty,
hebraisty...
prof. S. Segerta

SLUŽBA V CÍRKVI, SLUŽBA CÍRKVE A DUCH KRISTŮV

Církev je Boží svolání lidu. Je tedy dílem Božím. Protože se skládá z lidí, nutně se v ní to lidské projevuje dovnitř i navenek. Tak, ač jsme svolání Boží, nepředstavujeme království Boží na zemi, jsme teprve na cestě k tomuto cíli.

Když na sebe v církvi pohlédneme, musíme konstatovat, že jsme nesourodým seskupením. Tvoříme kruhy a kroužky, všelijaká společenství, chováme se pohříchu světsky. Máme své favority i zavržence. Dovedeme k sobě být navzájem až nepřírozně laskaví ale také zlí, mstiví a krutí. Někteří tento stav nevydrží snášet, seberou se a jdou o dům dál, kde se jim zdá být příznivější prostředí.

Každý odchod z církve je výzvou k sebereflexi, hledající odpověď na otázku: „Proč věci došly tak daleko, že jeden z nás odešel pryč?“ Hledání odpovědi není jednorázová záležitost. Je to téma pro celou dobu trvání církve, od jejího počátku až do konce časů, kdy její Pán, Ježíš Kristus, kterého „uzří každé oko, i ti, kdo ho probodli“, znovu přijde a bude se nás ptát na naši lásku. Navzdory složitosti našich povah a vzájemných vztahů je k dispozici srozumitelný návod, kudy se v těchto úvahách ubírat. Můžeme do něho nahlédnout každý den ve 3. kapitole prvního Pavlova listu do Korintu. Otázky, které apoštol pokládá Korintánům, jsou živé i pro nás. „*Od kud je mezi vámi závist, svár a roztržky? Jak to, že jeden se hlásí k Pavlovi a jiný k Apollovi?*“ Apoštol nabízí k otázkám i odpovědi: „*Neznamená to, že patříte světu a žijete jako ostatní lidé, že jste lidé světa?*“

V církvi jsme náchylní dívat se na

svět skrz prsty, stejně nahlížíme na ty, kdo nezpívají naši písničku, a tak, aniž bychom si to uvědomovali, natož si to vědomě připustili, se zapouzdřujeme do sebe sama. Není to jen zapouzdření vůči našemu lidskému okolí, je to zapouzdření vůči Duchu svatému. Tím pro nás, kteří jsme od otců zakladatelů přejali do vínku předsevzetí a závazek: „...*naplnit současně snažení mravní a poznání vědecké Duchem Kristovým*...“ vzniká problém, jak mu dostát. Nedávné diskuse a dohady, jak je to s Duchem Kristovým, odhalily mimo jiné mlhavé vědomí o jeho místě a roli v životě naší církve a každého z nás osobně. K tématu Ducha Kristova jsem v této úvaze musel dojít zákonitě, protože přítomnost či absence Ducha Kristova v každém z nás má rozhodující vliv na vnitřní život církve a skrze něj i na její působení ve společnosti.

Kde se v nás Duch Kristův bere, kde má svůj původ? V Duchu svatém, v tom proudu a prostoru lásky existujícího a vycházejícího z vnitřního vztahu dějícího se ve Trojici mezi Otcem a Synem. On, Duch svatý vytváří ve věřícím člověku Kristův charakter. Vede takového člověka k postupnému vítězství nad sebou samým a nad hříchem. Přimlouvá se za něho v modlitbě a modlitbě ho vyučuje. Zjevuje, dává mu rozpoznat Boží vůli pro jeho život a umožňuje mu (činí ho schopným) podle ní žít. Tato služba Ducha svatého přináší člověku to, čemu říkáme ovoce Ducha, život Kristův v člověku. K tomu nepřijde automaticky, předpokládá to náš úzký vztah ke Kristu, vědomou

závislost na něm. To se při nás stává zřejmým, když naše existence přítomňuje světu život Kristův v nás. Tehdy se Duch svatý v nás stává Duchem Kristovým.

Jsmo-li realisté v pohledu na sebe sama, nutně v této souvislosti při nás bude pokora vedoucí ke zdrženlivosti v hodnocení jak nás samotných tak i všech našich soupeřů na cestě víry. To nám umožní uchránit se přehnaných očekávání od sebe, od druhých i od těch, které svou volbou postavíme na odpovědné místo v církvi.

Je jenom jeden Pán církve, jeden dobrý pastýř, jeden základ církve, Ježíš Kristus. My všichni pak jsme jen služebníky a nezdráhejme se říci s králickými, služebníky neužitečnými. Ne my navzájem vůči sobě ale jen on, Ukřižovaný, Vzkříšený a Oslavený, Služebník Hospodinův zná jaké je naše dílo. On už ví, zda stavíme ze zlata, stříbra, drahého kamení nebo snad ze dřeva, trávy či slámy. Námí všemi, na kterémkoliv místě v církvi, při vědomí obecnosti našeho kněžství ať je respektováno apoštolo-vo slovo: „*Ať nás všichni pokládají za služebníky Kristovy a správce Božích tajemství. Od správců se ne žádá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným. Mně tedy pramálo záleží na tom, soudíte-li mě vy nebo jakýkoliv lidský soud. Vždyť ani já nejsem soudcem sám nad sebou, ničeho si nejsem sice vědom, tím však ještě nejsem ospravedlněn, neboť mým soudcem je Pán. On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí.*“

Jan Hálek

BUSTA JANA HUSA PŘIPRAVENA

V pátek 21. dubna přivezl slovenský biskup ThDr. Jan Hradil, ThD. bronzovou bustu Mistra Jana Husa, kterou nechal odlít a kterou hodlá naše církev věnovat Moravským bratřím v Nikaragui. Teď už zbývá vyřídít další formalitu a bustu jim dopravit. Bratři projevíli přání slavnostně bustu odhalit při příležitosti letošního svátku Mistra Jana Husa 6. července a vše nasvědčuje tomu, že se jim jejich přání opravdu splní.

Je pozoruhodné, kde všude je možné se setkat s výsledky misijního působení Jednoty bratrské a kde všude proto znají Jana Husa, Jeronýma Pražského, J. A. Komenského... První misionáři vyšli z Ochranova v r. 1732 k otrokům na ostrov sv. Tomáše v Karibském moři a po nich další do Grónska, severní a jižní Ameriky, jižní Afriky, Austrálie... Za necelých 30 let tak vyšlo z malého městečka celkem 226 misionářů a ve světě byli nazýváni podle svého původu Moravští bratři. Dnes se s jejich „potomky“ setkáváme na všech kontinentech, církev Moravských bratří má např. v Jihoafrické republice více než 100 000 členů. Pro nás je smutné zjištění, že země, odkud k nim křesťanská zvěst přišla, by dnes podobnou misii potřebovala sama.

(noe)

KDO JE TO "PAROCHUS"?

Ten, kdo se v obecné mluvě nazývá farářem, má v církevním prostředí řadu pojmenování: duchovní správce, kněz, pastor, kazatel... Dnes už se většinou nevnímá a prakticky neuznává titul další, totiž parochus. Vlastně jen ten, kdo má po ruce hodně starší výpis z farní matriky (křestní, oddací, úmrtní), dole na něm může nalézt podpis kněze a jeho titul "parochus loci"; znamená to místní odpovědný duchovní. Cesta onoho pojmu do církevní mluvy byla – jako obvykle – příznačná. Svůj začátek má ve staré řečtině. "Paroikos" byl ten, kdo bydlel v sousedství. Příbuzné slovo "paroché" značilo poskytování služeb. Do latiny přešlo ono slovo ve významu dodavatel zaopatření cestujícím úředníkům – tedy jakýsi úřední hostinský.

Oněmi výrazy si potom církev posloužila osobitým způsobem: parochií nazvala to, co známe jako faru,

a parochem nazvala toho, kdo na daném místě je odpovědný za služby věřícím. Spolehlivě tím vyznačila, k čemu zde takový farář je a kde má neustále přebývat. S tím bylo potom v církevním právu vyjádřeno dvojí: Z případně několika služebníků církve na určitém místě (pomocných kněží, katechetů, diakonů) jeden byl vedoucí a odpovědný. A tomu také ukládalo "residenční povinnost" – povinnost bydlet na místě, kde žijí jeho věřící.

V dějinách tomu nebyvalo vždycky tak. Stávalo se a stává, že farář z nejrůznějších důvodů pracuje sice na svěřeném místě, ale své bydlení má jinde – ať už proto, že náboženská obec svůj byt nemá, nebo on sám volí bydlení mimo své přímé působení, protože má i "své další zájmy", nebo že mu vyhovuje větší "sokromí" apod. Potom, jak se říká, dojíždí do práce – jako se dojíždí do úřadu či do fabriky.

Vlastně ne tak docela: do zaměstnání musíš denně a na celou pracovní dobu, zatímco jako samostatný církevní úředník si zvykneš chovat se tak, jak ti to vyhovuje. Za takových okolností začne duchovní život místní křesťanské církve strádát.

Z našich dějin není například neznámé, jak tímto nešvarem nakonec utrpěla církev utrakvistů. Jděme však dál a ptejme se: Nejsou tyto známky patrné i na církvi novohusitské, československé? (Zcela určitě jsou patrné na náboženských obcích bez vlastní duchovní správy, na obcích takzvaně administrovaných.)

Neuškodí nám zamyslet se nad starobylým pojmem "parochus loci". Je spojen s výzvou: Kde věříš a sloužíš věřícím, tam také žij! Cokoliv jiného – ať si má jakékoli příčiny – je Boží i tvé věci na škodu.

Milan Salajka

**Brněnským biskupem
byl dne 22. dubna 2006
na volebním diecézním shromáždění
brněnské diecéze na další funkční období
zvolen
ThDr. Petr Šandera
počtem hlasů 65 z 81 hlasujících.
Slavnostní děkonná bohoslužba se koná
8. května v 10 h v Husově sboru
v Brně – Botanická.**

Co znamená víra

*Ten, kdo věří,
nezmiňuje se o zásadách své víry.
Vždycky je ztělesňuje svým životem.
Reinhold Schneider*

(*13. 5. 1903 v Baden-Badenu + 6. 4. 1958 ve Freiburgu i. Br.),
německý spisovatel, nositel ceny Německých knihkupců

Autor dnešního výroku musel často prokazovat, čemu uvěřil. Jako učenec, vypravěč, dramatik, esejista a křesťanský moralista usiloval o mír ve světě – a vehementně se stavěl proti nacionálnímu socialismu.

V roce 1942 mu zakázali publikovat, i když se mu podařilo mnohokrát zákazu uniknout, v roce 1945 následovala obžaloba kvůli „přípravě vlastizrady“, protože ilegálně rozšiřoval náboženské traktáty ("Spisy pro útěchu" vojákům na frontě a hladovějícímu civilnímu obyvatelstvu). Pouze konec války zabránil soudnímu projednávání.

V roce 1951 vyvolal jeho apel proti znovuvyzbrojování těžké útoky, které končily jeho osobním zneuctěním ("Případ Schneider").

Jeho angažmá, za něž byl obdařen četnými cenami, jej ovšem stálo mnoho sil. Zemřel ve věku 54 let.

Zda se i my dokážeme do té míry obětovat, závisí dozajista na tom, do jaké míry důvěřujeme určité záležitosti nebo určitým lidem.

Pouhými slovy se to však dá vyjádřit jen zřídka – nastane moment, kdy musíme ukázat, do jaké míry je to pro nás skutečně důležité a jak vážně to myslíme.

Z němčiny přeložil Josef Špak

Z kazatelského plánu

3. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH

To je láska: dobrovolně za nás položil svůj život

Mnohý svévolník by rád zacházel s lidmi jako s nemyslivým stádem němých tváří, aby mohl lidi zotročit a těžít z nich.

Už Bible zná takové špatné pastýře (Ez 34,1-10; J 10,1 a 10,8). Patřili mezi ně i představitelé všech totalitních režimů v lidských dějinách. Jejich dokonalým opakem je Ježíš, Boží Syn a náš Spasitel. Je dobrým Pastýřem, protože nemyslel na svůj vlastní prospěch.

Tomuto pastýři můžeme plně důvěřovat, jedině on nám ukazuje správnou cestu a vede nás po ní. Vždyť při své pastýřské péči o nás poslušně plní vůli svého nebeského Otce (J 10,15-18).

Vstup: Ez 34,11-12

Tužby:

2. Abychom důvěřovali Kristu jako ovečky svému pastýři a bychom ho poslouchali dobrovolně a rádi...
3. Abychom se Kristem dali vést k věčnému životu...

Epištola: 1 J 3,16-24

Evangelium: J 10,11-18

K obětování: 1 P 2,24-25

Závěrečné čtení: např. Ž 23

Modlitba:

Hospodine, děkujeme ti, že jsi nám poslal svého nejmilejšího Syna Ježíše Krista jako dobrého Pastýře. Prosíme, zbystři náš vnitřní sluch, abychom vždy postřehli jeho tichý laskavý hlas a nedali si jej přehlušit vtravými, ryčnými hlasy, které na nás doléhají z okolního světa. Nauč nás slyšet a vnímat volání Ježíšovo. Nabádej nás k tomu, abychom svého Pastýře poslušně následovali, kamkoli nás povede.

Vhodné písně: 19, 30, 56, 61, 63, 65, 79, 92, 145, 188, 189, 190

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 18

"... je to celkem jedno: Kdybych si byl těch pár grošů neuskádal, neměl bych je taky," píše mi 14. srpna. Oznamuje zároveň, že se kolnička, jak jsme se dohodli, přesto staví a on ze se hodlá podívat do Jičína na škodějovské nastávající bojovnický - totiž na bratrance učitele Josefa Syrovátku a kamaráda učitele Antonína Bocha. Ti oba se pak potloukali takřka po celé monarchii, ze zázemí na různá bojiště, z bojišť a šteluňků zase zpátky do zázemí do všelijakých rezerv špitálů a rekonvalescentů, z těch ke kádru, k marod vizitám a supravírunkům, od těch domů na odláb k vachkompaniím, z odlábu zase zpět a tak dále. Těžiště čtyřiasedmdesátého regimentu s cihlovými výložkami nebylo však za války v Jičíně ale v Kadani, kdesi za městem v šamotové cihelně; nebylo snad vojáka z naší končiny, který by byl "nepoležel" v této cihelně. Snad to tak bylo nutné právě pro ty cihlové výložky našeho bývalého regimentu. Z kadaňské cihelny to šlo buď zas domů na odláb anebo s marškou do fronty. Tak se to točilo vlastním i vynuceným pořádkem stále jako v panoramatu, za té nekonečné, "vnucené nám války", jak psávali "svým národům" s oblibou nebožtík starý císař a jeho štáb;

točilo se to stále pomaleji a pomaleji - až ta hnací síla úplně došla a nedostatek pohonu vysvobodil ty věčné vojáky.

Vojna týrala tisíce a milióny vojáků a oni ji, až ji utýrali, pokud ona neutýrala je. I ze Škodějova pobyl na vojně kdekdo, při přehlídkách brávali jich sto procent, vedle schopných vyloženeš neschopné. Tihle ovšem týrali vojnu, ne ona je.

Bratranec Josef byl hned na začátku války, 8. září 1914, na srbském bojišti u Mitrovic raněn do ruky, kterážto věc ovšem nemohla zůstat nevyužitá! Učitel Boch ("Toník") vysloužil si na konec při bodrém humoru chť nechť i důstojnickou šarží, o které se mu jako učitelkému ersacreservistovi věru nikdy nesnilo! Musil! Držel se dlouho statečně a ještě v roce 1917 po nuceném absolvování školy pro záložní důstojníky v Uhrách byl pouze "čestným svobodníkem", jak píše. Ale nakonec v něm Rakousko s Uhrami přece objevily "utajený talent k vyššímu umění válečnickému", jak psával o svém dočasném zaměstnání. Josef, také učitel, dotáhl to za té nekonečné vojny i se svou ovázanou rukou ovšem zas jenom na "kmána". A Bohumil, třetí chrabrý mušketyr, také jenom kmán, uplatňoval na vojně, jak jen mohl, svoje krej-

čovské řemeslo; později pak, když ani to nezajišťovalo spolehlivý úkryt ("dekunk"), uplatňoval máslo. Ano, až do Vídně dováželi v těch hladových letech škodějovští vojáci máslo. Správně "Makabejští"!

Těmhle dopadla vojna našťestí dobře. Ne tak i všem ostatním ze Škodějova. Jak hlásá pomníček postavený po válce u místní školy. Byl právem postaven na tomto, ostatně i jinak nejprůhodnějším místě: neboť jeden z prvních, kdo za cizí věc a na cizí povel padli na srbské frontě u Mitrovic, byl mladý škodějovský učitel Ludvík Hluže, dobrý člověk. Šel tam, mladý manžel, se zlou předtuchou - a také se mu na ráz vyplnila. A kromě něho i dalších šesti Škodějovským...

Karel udržoval s kamarády, zejména Josefem a Toníkem, po celou válku písemný styk, pokud se dalo. Nemí bez zajímavosti korespondence těch našich vojáků a lze si z ní v představách vybavit jejich tehdejší život, který se nám zdá dnes už tak vzdálený. Bohužel, nelze uvádět tuto korespondenci ve větším měřítku. Jen zde stůj jakási ukázka již zmíněného bodrého vojenského humoru učitele Bocha, našeho Toníka.

JUDr. Josef Farský
(pokračování příště)

Nad Písmem

ON ŠTÍTEM NAŠEHO POKOJE

J 14,23-31

Těch, kteří prožili konec té nejstrašnější války v dějinách, stále ubývá. O to však je jejich větší povinností dnes novým generacím vydávat svědectví o svých prožitcích. S radostí jsme tenkrát před 61 lety přivítali zprávu, že snad je již konec všem hrůzám a strachu z příštího dne. Že na dveře našeho bytu zatlučou pánové v kožených kabátech a pronesou tu pro mnohé osudovou větu: Kommen Sie mit! Že se opět rozezní sirény a my budeme ve vykastrovaném rádiu slyšet s obavou, jak zazní příští věta hlášení: Achtung, Achtung, die Luftlagemeldung...

A tak my všichni jsme tenkrát ty dny prožívali s radostí, že ty zlé doby jsou již definitivně za námi a zároveň i v naději, že něco podobného se nikdy nebude opakovat. Avšak již za pár měsíců zahynuly statisíce nevinných na dalším Východě v žáru dvou atomových bomb. A za další měsíce či krátké roky mezi bývalými válečnými přáteli začínají vyrůstat hradby nedůvěry, ba nepřátelství, které hrozilo, že znovu dojde k rozpoutání démonických sil, o nichž jsme věřili, že byly jednou provždy zažehnány.

A tak si položíme otázku, proč se všechna ta očekávání nenaplnila podle našich - jistě sebelépe míněných - přání o věčném míru a o spravedlivém uspořádání věcí veřejných. Proč i dnes, po tolika desítkách let, znovu se opakuje to, co se nikdy opakovat nemělo. Odpovědi na tyto otázky se většinou hledají ve sférách tzv. velké politiky, střetů ekonomických, národnostních, ba náboženských zájmů, mechanismů rozličných rovnováh vojenských či ekonomických sil. Jistě, ani ty nemohou být eliminovány.

A chceme-li - a to nejenom v našem zájmu osobním ale i těch, kteří přijdou po nás, pak se musíme k tomuto biblickému svědectví vracet a odtud vycházet. Nebude-li toho pokoje v nás, mezi námi, malým stádcem Páně, a neponeseme-li živé svědectví o jeho přijetí i druhým, nebude ho ani v širším světě, mezi národy, rasami, náboženstvími. A nejen naše srdce se budou chvět i dále, ale i celé kontinenty se mohou otrásat výbuchy těch nejstrašnějších zbraní, které si člověk jen dovede vymyslet.

Avšak naše pochopení mnohosti nastolení skutečného pokoje hledáme tam, kde také čerpáme sílu i moudrost pro naše každodenní živobytí ducha i těla, ve svědectví Písem. To je ta naše zvláštnost, která se mnohým může zdát jako utopistická, snilkovská, ba iluzorní.

Avšak svědectví Písem o tom vypovídá: Toho pokoje, po němž jistě právem tolik toužíte, nemůžete dosáhnout, protože ho hledáte na nesprávném místě. Když se vaše srdce chvěla, spolehli jste na ty pomíjivé jistoty lidmi daného slova či podepsaného papíru smlouvy, která byla v zápětí v tzv. vyšším zájmu roztrhána. Tam se nám nabízí pouze jakýsi neslaný - nemastný odvar těch skutečných zřidel pokoje, který nabízí ten Ukřižovaný, Vzkříšený a znovu a znovu přicházející. A tam se dozvíte, že ta prapůvodní příčina toho, co působí všechny nepokoje, je v samotném člověku, je v mém srdci, v mém vztahu k Bohu a druhému. V biblickém ráji žijí všechny bytosti v souladu. Teprve lidský hřích, neuposlechnutí Božího přikázání vnášá do světa nenávisť, boj, války, prolévání krve.

A chceme-li - a to nejenom v našem zájmu osobním ale i těch, kteří přijdou po nás, pak se musíme k tomuto biblickému svědectví vracet a odtud vycházet. Nebude-li toho pokoje v nás, mezi námi, malým stádcem Páně, a neponeseme-li živé svědectví o jeho přijetí i druhým, nebude ho ani v širším světě, mezi národy, rasami, náboženstvími. A nejen naše srdce se budou chvět i dále, ale i celé kontinenty se mohou otrásat výbuchy těch nejstrašnějších zbraní, které si člověk jen dovede vymyslet.

Naším Pánem jsme byli povoláni k životu v pokoji. Ne k trestu, který tak často ty tzv. mírové smlouvy doprovází. Hospodin netrestá z nenávisťi, ale v - pro nás - nepochopitelné lásce, ne proto, že chce ty poražené zdeptat a ponížít, ale proto, aby jim otevřel novou cestu.

A tak i tyto dny by neměly být pouze příležitostí pro honosné oslavy, recepce s rozdělením medailí, ale k zamyšlení nad tím, zda-li On je tím nejpevnějším štítem našeho pokoje, založeným na pilířích spravedlnosti a pravdy.

Jiří Svoboda

**Věříme,
Pane Bože,
že zachováš
ve své věčné paměti
ty lidské činy,
které se ti líbí,
a že je každému
příčeš k dobru
při svém
spravedlivém soudu.
Věříme,
že v tomto světě
jednáš a mocně
zasahuješ proti
svévůli a bezpráví.
Prosíme,
napomáhej i naší
chabé lidské paměti,
ať vděčně myslíme
jak na tvá dobrodíní,
tak i na hrdinství,
lásku, oběti a krásné
životní příklady
svých bližních.
Kéž jsme ochotni
učit se z nich
a jednat stejně!**

KYTIČKA K PĚTAOSMDESÁTINÁM PROFESORA STANISLAVA SEGERTA

Počátkem května se dožívá pětadesátiletý přední český orientalista, semitista a bibliista profesor Stanislav Segert.

U slova český jsem se trochu zarazila, neboť pan profesor od roku 1968 žije v USA a do své vlasti se mohl vrátit na několik dlouhých návštěv až po roce 1989.

Hodně jsem se zamýšlela nad tím, co mám o něm napsat. Mám snad vyjmenovat všechny ty starověké jazyky, jako je například aramejščina, foiničtina, hebrejščina, ugaritština či syrština, z nichž některé ovládá natolik, že píše slovníky a gramatiky?

Nebo snad mám vyjmenovat všechny ty university, počínaje naší Karlovou přes německé, izraelskou a všechny ty americké, na kterých nejen přednášel, ale kde i získal řadu vědeckých ocenění? Je jich tolik, že bych zcela určitě něco vynechala. Také jeho publikační činnost je tak rozsáhlá, že ji není možno shrnout v jediném článku. Odkazují proto čtenáři na všechny ty slovníky osobností, včetně internetu, kde jméno pana profesora je zcela určitě uvedeno.

Já sama se proto spíše zaměřím na to, čím pan profesor Segert svého času oslovil skoro celou naši kulturní veřejnost natolik, že se jeho jméno výrazně zapsalo do její mysli.

Bylo to v roce 1958, v době hlubokého temna. Ve státním nakladatelství

krásné literatury, hudby a umění tenkrát vyšla v počtu 5000 výtisků kniha Pět svátečních svitků. Autor zde přizval ke spolupráci přední české básníky: budoucího nositele Nobelovy ceny Jaroslava Seiferta, Viléma Závadu a Věru Kubíčkovou a dále pak významné orientalisty Otakara Klímu, Lubora Matouše, Karla Petráčka, Ferdinanda Stiebnitze a Zbyňka Žábu. Za zmínku stojí i odpovědný redaktor Miloslav Žilina. Kniha tenkrát vzbudila veliký zájem, a to nejen u odborníků. Dodnes se nachází v knihovnách na našich farních úřadech. Čtenáři zde dostali do rukou básnické překlady Písně písní, Rút, Žalozpěvů, Kóhelet a Ester spolu se zasvěceným komentářem a odkazy na paralelní starověkou literaturu.

Úplnou senzací pro tu nejširší veřejnost se však stala v roce 1964 Přešň písní, která ve sličné úpravě vyšla ve stejném nakladatelství v počtu 14 000 výtisků. Patřím mezi pamětníky. Kniha zmizela z pultů knihkupců za necelé čtyři hodiny. Ti, kteří ji získali, žárlivě ji strážili. Jen ti nejlepší přátelé si ji směli prohlédnout za přísného dohledu vlastníka. V žádném případě se jim nedostalo té cti, aby jim byla zapůjčena domů. Vzpomínám na to s úsměvem.

O co šlo? Text Písně písní byl převzat z Pěti svitků svátečních, který však

byl poněkud zrevidován díky nálezu v kumránských jeskyních a modernímu komentáři W. Rudolpha. Naprostou senzací z knížky udělaly poněkud odvážné ilustrace Arnošta Paderlky, které mnohým z nás vehnaly červeň do tváří. Mistrovské dílo, ale v té době jsme nebyli na něco takového zvyklí. Ve spojení s biblickým textem pak už vůbec ne. Ty ilustrace však měly určitý smysl. Velmi výmluvně svědčily o tom, že jednoznačně Písně písní je poesíí milostnou a všechny ty alegorické výklady, které jí po staletí provázely a které snad i bylo možno chápat, se rozcházejí s pravdou. Láska patří k životu. Doslov ke knize tentokrát raději napsal Jaroslav Seifert.

Musím vás ujistit, že diskuse, a to zejména v církevních kruzích, byly velice bouřlivé. Nu a mimo církev? Mnozí se začali docela vážně zajímat o to, co v té Bibli vlastně všechno je. A tak i další knížka Stanislava Segerta Synové světla a synové tmy, která se zabývá nejstaršími biblickými rukopisy (Orbis 1970), se setkala se stejným zájmem veřejnosti. Nezbyvá mi než říci, že moje vzpomínky na doby dávno minulé přináším jako takovou malou kytičku díky a uznání, věnovanou panu profesoru Stanislavu Segertovi k významnému jubileu s přáním všeho dobrého.

Jindřiška Kubáčová

Prof. Stanislav Segert převzal medaili k 650. výročí založení UK

CO PRO MĚ ZNAMENÁ HUDBA?

Existuje mnoho možností, jak odpovědět na tuto jednoduchou otázku, která se nám může zdát v něčem složitá. Říká se, že hudba uzdravuje, utěšuje, vzpružuje, ale také uspává. Záležet však na tom, jaký hudební žánr si zvolím k poslechu anebo k přednesu. O mé volbě rozhoduje samozřejmě situace, kterou v dané době prožívám sám anebo s lidmi.

Je u mě předem dáno, že neúspěchy v životě mě přimějí poslouchat smutnou hudbu. Při této příležitosti sahám po CD, na němž jsou nahrány klavírní skladby Edvarda Griega, a proto se nedivím, že strávím třeba polovinu odpoledne v hudební meditaci a zaposlouchání. Co bych jinak mohl dělat po neúspěchu? Lidově řečeno, na chvíli se vykašlat na své okolí a rozebírat sám sebe, a tím odhalovat své nedostatky. Hudba v tomhle okamžiku znamená pro mě cenu útechy v prohraném životním úseku a dočasně vysvobození z každodenního běhu života. Někdy si připadám jako v nebi, a navíc postupně získávám ve věci nadhled na řešení problémů, které mě trápí. Přiznám se, že většinou lituji svého "marnění času" a pravím:

„Měl jsem se více učit, sežralo mi to další díl života, ale co naplat, někteří

kantoři mi dodnes házejí klacky pod nohy, a tak jsem se na ně na chvíli vykašlal do slova a do písmene.“ V tom případě hudba pro mne znamená nejen částečné vysvobození, ale také určitou náplast na otevřenou ránu duše, která je často zasahována negativními faktory prostředí. Běžný člověk může říci, že do tohoto světa nepatřím a že se zbytečně nechávám unášet sny, které se těžko mohou splnit.

A nyní k veselé stránce. Rád poslouchám i hraji Dvořákovy Slovanské tance. Jsou velmi melodické, líbezné a hravé, a proto slouží k oslavám světlých stránek života. Můžu u nich v harmonii jíst a pít, co hrdlo ráčí. Lépe se mi při poslechu plánují šťastné vize do budoucna. Tak alespoň na chvíli poznám, jak může být život skutečně krásný a radostný. Zasluhou Dvořákovy kompozice myslím vlastenecky. Je to sice neobvyklé v dnešní době, ale přiznám se, že v tomto okamžiku jsem hrdý na svoji vlast, která v minulosti značně trpěla. A navíc otevírá s láskou učebnici historie českých zemí a listuji v ní.

Velmi povzbudivě na mne působí hudba duchovní, v níž uslyším básnický pohled na některé biblické texty. Bible už pro mě není archaickou knihou, ale knihou praktického života, správných mezilidských vztahů apod.

Co se týče přednesu, rád hraji na klavír již zmíněné Slovanské tance. V poslední době se pokouším zvládnout Bacha, Musorgského Velkou bránu kyjevskou, valčík Bedřicha Smetany, Chopinovu polonézu aj. krásná díla. Co nestihnu zahrát ve svém životě, si alespoň poslechnu. Někdy cítím v sobě smutek, že můj život je něco jako život mravence giganta, jenž musí dělat a dělat, vždyť zbývá ještě velká hromada neprozkoumaného. A proto platí: „V hudbě nejen život Čechů, ale také celého světa.“ Hudba je múzou míru, lásky a porozumění. Nerozlišuje mezi východem a západem, respektive neuvažuje o železném oponě.

Dokončení na str. 4

Tomáš Butta

OBDOBÍ VELIKONOC V OSTRAVĚ

Hned na počátku chci uvést, že nemám obvykle nutkání vyhlášovat do celé republiky, jak jsme strávili ty či ony svátky, ale pro tentokrát udělám výjimku – snad pochopíte proč. V obou náboženských obcích jsme prožili události svatého týdne stejným způsobem. Na Květnou neděli jsme si při bohoslužbách připomněli Kristův vjezd do Jeruzaléma na oslátku. Světská, lidská sláva v tento den je v kontrastu se slávou, která přijde za týden a kterou připravil Bůh. Náladovost davu a protínliv (hosanna x ukřičej) během několika dnů, je věcí z dějin dostatečně známou. Přistoupili jsme k událostem následujícího týdne jako k tajemství, kterému plně neporozumíme, na které se každý z nás bude dívat jinými očima, ale které je středem křesťanské zvěsti a ke kterému bychom chtěli přistupovat s otevřeným srdcem.

Na Zelený čtvrtek jsme se sešli k božnosti, při níž jsme hned na počátku vyznali své hříchy, připomněli si Boží přikázání a uvědomili si, jak obrovská a nevýslovná je Boží milost a shovívavost s námi, hříšníky. Znovu nás Pán Ježíš "vyučil", když pár hodin před zatčením sám sloužil svým učedníkům umytím nohou, místo toho, aby tuto činnost přenechal učedníkům a nechal si sloužit. Z Pána Ježíše se však nestává otrok, je svým nejbližším tím, čím jim byl po celou dobu – bližním. Zamysleli jsme se také nad vztahy ve společnosti; co lidi spojuje, rozděluje, jak dobře se známe – vždyť jen Kristus vidí do srdcí lidí. Po promluvě jsme přijali svátost večere Páně. Uvědomili jsme si, že dostáváme dar, kdy společným stolováním jsme spojeni s Kristem i mezi sebou navzájem, že se

stáváme příbuznými, že jsme sestry a bratři.

Na Velký pátek se staly středem pobožnosti zpívané pašije podle Jana, při kterých jsme opět prožili soud, utrpení a ukřižování Ježíše Krista. V tak silnou chvíli jsme se modlili za nemocné, trpící a umírající, za ty, kdo ztratili svou víru, za svět, za lidskost, porozumění i toleranci. Po závěrečném požehnání jsme se rozešli do svých domovů v jakési nepopsatelné atmosféře blízkosti, soundělosti a snad i většího pochopení toho, co pro nás Kristus udělal.

Na Boží Hod velikonoční se při bohoslužbách rozeznělo radostné Aleluja a my jsme opět slavili vzkříšení Pána. Do nadcházejících jarních dnů jsme si popřáli, aby naše radost, pokoj a pohoda nezáležely jen na vnějších okolnostech, ale aby to byl trvalejší

vnitřní stav, stav duše. Živý Bůh krájuje na věky věků. Díváme se okolo sebe vnitřním pohledem, pohledem víry a vidíme sílu a novost Božího života. Tak jsme prožili nejvýznamnější křesťanské svátky v našich náboženských obcích. Pokud jste dočetli až sem, vidíte, že jsme nebyli nikterak výjimeční. Musím přiznat, že ani při jednom shromáždění nebyly naše sbory zaplněné do posledního místečka. Také jsme nebyli počtení návštěvou žádného vrcholného politika ani církevního činitele a museli jsme se obejít bez jejich projevů. Přesto si troufám tvrdit, že Kristova přítomnost nám bohatě stačila. Bohoslužebná shromáždění zpevnila naše pouta, jak s Kristem, tak se sebou navzájem.

Tomáš Chytil
Ostrava-Svinov a
Ostrava-Polanka nad Odrou

K VYDÁNÍ OBŘADNÍ PŘÍRUČKY – AGENDY ČČSH

V těchto dnech vychází v knižní podobě Agenda Církve československé husitské, která byla schválena sněmem v roce 2001. Navazuje tak na starší obřadní příručku dr. Karla Farského a Agendu Vlastimila Drtiny, vydanou před padesáti lety. Agenda spolu s Liturgií, Zpěvníkem a kazatelským cyklem patří k základním bohoslužebným knihám. Obřadní příručka nově vydaná obsahuje předmluvu bratra biskupa Štěpána Kláska – správce církve. Její obsah tvoří formuláře pro vysluhování všech sedmi svátostí – křtu, birmování, pokání, večere Páně, manželství, útechy nemocným a svěcení

kněžstva. Též jsou zde některé mimosvátostné obřady jako privítání matky ve sborovém společenství, manželské jubileum a slib rady starších.

V úvodu je zařazen stručný výklad jednotlivých obřadů – zvěstného obsahu, modliteb, znamení a symbolického jednání. Hudební část tvoří antifony, rezponzoria a hymny. Autorem většiny z nich je PhDr. Jiří Pospíšil, profesor bratislavské konzervatoře.

Práce liturgického výboru probíhala několik let za vedení emeritního bratra patriarchy Josefa Špaka a za odborné spolupráce prof. ThDr. Milana Salajky, PaedDr.

Zdeňka Kovalčíka, Mgr. Zdeňka Svobody a dalších. Grafickou úpravu publikace zajistil ing. Pavel Pánek a ilustrací ji doplnil bratr Mgr. Lumír Čmerda.

Tato příručka je určena pro duchovní a kazatele, ale též pro varhaníky, zpěváky a členy sboru, kteří se na svátostech a obřadech aktivně podílejí.

Agendu je možné zakoupit nebo objednat v prodejně Blahoslav, Praha 6-Dejvice, Wuchterlova 5, PSČ 166 26 nebo e-mail: prodejna.blahoslav@ccsh.cz a její cena je 120,- Kč.

ZPRÁVY

Změna telefonního čísla

Náboženská obec a farní úřad České Budějovice-Čtyři Dvory, U výstaviště 10, oznamuje nové telefonní číslo, které je 739 718 975.

Lubomír Chmelfčec

Nabídka koncertu

Koncert křesťanských songů Luboše Svobody a Jana Kysely: Nové písně starých cest. Koncert bude doplněn povídkami o Bratrské církvi v USA s ukázkami jejích bohoslužeb, o tom, jak žijí na Floridě Indiáni a o další zajímavosti z Floridy.

Koncert si můžete objednat na tel. č. 607 250 070, nebo na e-mail. adrese: jan.v.kysela@seznam.cz.

(jk)

Pozvání do Náchoda

Pestrý program připravuje náboženská obec v Náchodě na neděli 14. května, která je tradičně jako druhá v měsíci lásky věnovaná matkám.

Naším hostem bude skvělý Moravský komorní sbor z Ostravy, který řídí dirigent doc. Lubomír Mátl.

V 9 h ráno při slavnostní bohoslužbě v Husově sboru v modlitbě poděkujeme všem matkám za jejich lásku i za dar života. Při této příležitosti umocní sváteční ráz i vystoupení Moravského komorního sboru. V rámci liturgie zazní renesanční polyfonní skladby věnované velikonocnému období.

Ve 14 h proběhne v parku u Husova sboru přátelské setkání s kulturním programem a s malým pohoštěním, veřejnost si může prohlédnout námi upravovaný park.

Na 16.30 h je pak připraven slavnostní "Jarní koncert" Moravského komorního sboru, který pořádá náboženská obec v Náchodě za laskavé podpory Kulturní a sportovní nadace Města Náchoda a Nadace Leoše Janáčka.

V programu zazní cyklus A. Dvořáka V přírodě, skladby L. Janáčka Otčenáš (pro sbor, sólo, s doprovodem varhan a harfy), Ave Maria - sólo

s doprovodem varhan a houslí, 6 Janáčkem upravených Dvořákových Moravských dvojzpěvů pro smíšený sbor, cyklus Ukvaldských písní aj.

Vstupné na koncert - dospělý 100,- Kč, student 50,- Kč.

Součástí sborového dne bude také v Husově sboru instalovaná výstava popularizující osobnost a dílo velikána moravské hudby - L. Janáčka, kterou pro tento účel laskavě nám zapůjčí Nadace L. Janáčka z Brna.

Srdečně tímto zveme k hojné účasti. Přijďte a potěšte se.

Za náboženskou obec

Zdeněk Kovalčík, farář

GESHEM v Úvalech

U příležitosti 85. výročí náboženské obce ČČSH v Úvalech a 150. výročí úvalské římskokatolické farnosti pořádáme v sobotu 27. května 2006 koncert ŠTĀSTNÝ DEN - Oh, Happy Day s vystoupením vokálního akapelového souboru GESHEM. Koncert se uskuteční od 16.30 hodin v kostele Zvěstování Páně v Úvalech na náměstí Arnošta z Pardubic. Jste srdečně zváni.

Rada starších Úvaly

Pozor soutěž!

Vyhlašujeme soutěž "Nová tvář na festivalu VOX 006". 14. října 2006 se bude v Praze konat další ročník hudebního festivalu VOX. Jeho organizátoři umožní krátké vystoupení také třem méně známým skupinám, které splní následující kritéria: Soutěž je určena pro začínající nebo méně známé české zpívající skupiny (interprety), jejichž tvorba obsahuje křesťanské poselství. Týká se všech hudebních stylů kromě tzv. vážné hudby, sborového zpěvu či schol. Kapela zašle demo-nahrávku (CD, MP3, v nejhorším případě MC) s minimálně dvěma a maximálně čtyřmi písněmi z vlastní tvorby nejpozději do 31. 8. 2006 na adresu: Rosa, Thákurova 3, 160 00 Praha 6, e-mail: petr@rosamusic.cz.

Podle zasláných nahrávek vybere komise, složená ze zástupců pořadatelů, médií a hudebníků tři skupiny, které se budou moci prezentovat v rámci festivalu VOX 006 (každá třemi písněmi). Na festivalu pak bude hlasováním posluchačů a porotou určen vítěz soutěže, kterému pořadatelé zajistí 1 nahrávací den ve studiu zdarma.

(red)

Bohoslužby v Úvalech

Od 30. dubna 2006 konáme bohoslužby v Husově kapli v Úvalech v neděli vždy od 9 hodin.

Rada starších

Nový web

Nové webové stránky byly zřízeny pro podnikatele, kteří se ve svém podnikání drží biblických pravidel podle slova Písma, zvl. L 16,10-12. Tady by se postupně měla objevit databáze firem, jejichž služeb by mohli křesťané využívat bez obav, že budou podvedeni nebo okradeni. Na www.christian-businessman.com lze nalézt podrobnosti.

(red)

KALENDARIUM – KVĚTEN

7. 5. 1896 - Rok po úspěšné národopisné výstavě, kde byla bohatá slovenská expozice, byla založena v Praze Československá jednota. Původně měla rozvíjet národně kulturní práci v oblastech ohrožených odnárodňováním (ve Slezsku, moravském pohraničí, Dolním Rakousku, Slovensku).

8. 5. 1891 - Narodil se v Praze **Václav Jiříkovský**, vlastním jménem Václav František Herein (+ 9. 5. 1942 v Osvětimi) - divadelní podnikatel, ředitel a režisér, který zaujímá významné místo v dějinách českého divadla na Moravě a zejména v Brně, kam přišel jako herec a režisér v roce 1914. Do roku 1919 byl šéfem činohry a krátce divadlo vedl jako samostatný podnikatel. Poté čtyři roky řídil české divadlo v Ostravě, v letech 1925-29 byl společníkem Slovenského národního divadla v Bratislavě a v letech 1931-41 byl opět ředitelem v Brně (Zemské divadlo). Usiloval o nezávislost brněnského divadla na pražském vzoru, objevoval a podporoval mladé herce, režiséry i autory a skladatele, usiloval o divadlo uspokojující co největší počet diváků. Mnohá díla uvedl jako první, dbal o slovanskou orientaci činoherního i operního repertoáru, a to za okupace. Jako režisér a herec se hlásil k zásadám jevištního realismu, ale jako ředitel ponechával co nejvíce prostoru umělecké iniciativě členů souboru.

Koncem roku 1941 byl zatčen gestapem, odvezen do Osvětimi a zde umučen. **8. 5. 1896** - Narodil se v Jindřichově Hradci **Jan Květ** (+ 14. 7. 1965 v Praze) - historik umění a scénický výtvarník. V mládí se umělecké činnosti věnoval i aktivně, provedl řadu scénických úprav (Zemské divadlo v Brně, Slovenské národní divadlo v Bratislavě), ale vytvářel i grafiku. Ve své uměleckohistorické práci se soustředil především na rukopisy a iluminace (*Italské vlivy na pozdně románskou knižní malbu, 1927; Iluminované rukopisy královny Rejčky, 1931; Renesance románské ornamentiky v italských rukopisech 15. století, 1931; La miniature romane et gothique en Tchécoslovaquie, 1964*). Dále se zabýval středověkou architekturou (*Sínový prostor v chrámové architektuře doby románské a gotické, 1940*), ale i soudobým uměním.

9. 5. 1901 - Narodil se v Praze **Gustav Machatý** (+ 14. 12. 1963 v Mnichově) - filmový režisér a scenárista, autor známé *Extáze*, která mu přinesla světovou proslulost.

9. 5. 1946 - V Bělehradě byla podepsána Smlouva o přátelství, vzájemné pomoci a mírové spolupráci mezi ČSR a Jugoslávií (v říjnu 1949 ji vláda ČSR vypověděla).

10. 5. 1931 - Narodil se v Kutné Hoře **Miroslav Florian** (+ 10. 5. 1996 v Praze) - básník.

11. 5. 1791 - Narodil se ve Vamberku **Jan Václav Hugo Voříšek** (+ 19. 11. 1825 ve Vídni) - skladatel, varhaník a klavírista, jehož skladby ocenil i Beethoven a získal přátelství Franze Schuberta. Psal písně světské i chrámové, mše, skladby pro klavír i orchestr. Jeho zvlášť oblíbenou formou bylo rondo. Nelze ale opominout ani jeho virtuositu, vždyť v klavírní brilanci se mu vyrovnal až později Chopin. Dodnes se z jeho díla živě provozují hlavně klavírní a houslové sonáty a symfonie.

12. 5. 1781 - Vydán byl výnos povolující návrat evangelíkům do země a rušící bezprávnost nekatolíků. Zároveň byl zrušen dosavadní přísný zákaz vlastnit a číst evangelickou literaturu.

12. 5. 1946 - Zemřel v Praze **Václav Špála** (* 24. 8. 1885 ve Žlunicích u Nového Bydžova) - malíř, grafik a ilustrátor.

14. 5. 1316 - Narodil se v Praze **Karel IV.** (+ 29. 11. 1378 tamtéž) - český a německý král a římský císař z dynastie Lucemburků, který dovedl české království k vrcholnému rozkvětu.

(red)

CO PRO MĚ ZNAMENÁ HUDBA?

Dokončení ze str. 3
A teď ke kompozici. Je opravdu tak významná? Odpověď zní ano. Schopnost skládat melodie mi spadla z nebe asi po devatenácti letech od mého narození, když ještě pomínou krátké melodie v mém dětství „Letíme letadlem. Už jsem dole, honem ven.“

Anebo uvedu svou hymnu na Lesopark, jež má dvě části. První z nich je část líbezná, druhá zas obranná.

První část (psáno bez interpunkce)
První sloka

*Lesopark Lesopark překrásná země
všechno nám vzkvétá do nebe do nebe
všechno nám roste v příznivou dobu
zpíváme jen
Než přijde Spasitel otevřme brány
otevřme brány není to sen!*

Druhá sloka
*Lesopark Lesopark kvetoucí země
žijme v ní blaze pracujme pracujme
žijme v ní blaze chraňme ji celou není
to sen*

*Však se nám odmění úrodou Boží úrodou
Boží překrásná zem*

Druhá část
*Skalka Skalka Skalka do nebe se tyčí
Díváme se dolů na překrásnou zem
Lesopark Lesopark - bujně tuje chráně
ní - do výše nám rostou na podzim se
sklání Lesopark Lesopark statné růže
chrání s náprstníky spolu i durmany
bílé chrání zem.*

Vskutku je krásné umění hudební, vždyť mě stálo mnoho odříkání. Kamarádi z dětství si hráli fotbal a já musel pilně cvičit. Nevím, zda se mi povedla úvaha. Pokud se tato slohová práce bude zdát čtenářům zmatená, obhájím se výroky: „Jsem surrealista a rád bych to někam dotáhl, třeba jako náš bývalý prezident Václav Havel svými Antikódy.“

Václav Kovalčík
student a varhaník

BLAHOPŘÁNÍ NA VALAŠSKO

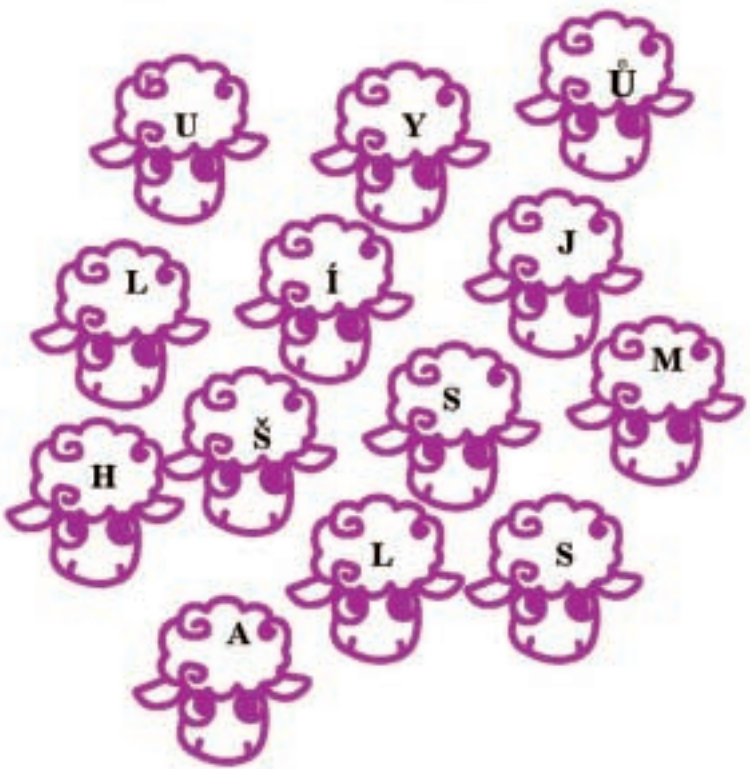
Dne 22. dubna se ve Valašském Meziříčí dožila požehnaného věku 95 let moje milovaná maminka VLASTA HÝBLOVÁ. Děkujeme za vše, co jsi pro nás všechny udělala, zejména za Tvoji lásku, obětavost a pomoc a do dalších let přejeme hojnost Božího požehnání a zdraví.

Pavel Hýbl s rodinou

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

DOBŘÝ PASTÝŘ

Pán Ježíš je dobrý pastýř. Zná dobře své ovce. Také pro vás jistě nebude těžké seřadit správně ovečky, které se nám rozutekly, podle písmenek do tajenky.

(Řešení z minulého čísla: Jděte)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Vedoucí redaktor: Ing. Pavel Pánek, redakce: Dr. Helena Bastlová, Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123, mail: cesky.zapas@ccsh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz